

sokości stawki, którą w szczegółowym wypadku należy zastosować, mnoży się sumę w walucie markowej, wyrażającą podstawę wymiaru, przez 10, a otrzymany iloczyn dzieli się przez 7; jeżeli np. cena kupna nieruchomości wynosi 9.000 marek, wynika z powyższych działań matematycznych suma 12.857, mieszcząca się w skali 10.000 do 40.000, przewidzianej w § 1 L. 3 ustawy austriackiej z 18 czerwca 1901, Dz. u. p. № 74, pod literą b), wobec czego stawka wynosi $3\frac{1}{2}\%$ (prócz 25% -owego dodatku).

Do należitości ryczałtowych w myśl austriackiego ces. rozp. z 15 września 1915 r., Dz. u. p. № 279, o ile stawki ich oznaczone są w postaci „należitości stałych”, stosuje się — celem wymiaru w walucie markowej — odpowiednio powyższy przepis, dotyczący należitości procentowych ze stawkami progresywnymi. Należitość ryczałtową oblicza się przedewszystkiem w walucie koronowej, a wynik przerachowuje się na marki według stosunku, podanego w art. 2 ustawy z dnia 15 stycznia 1920 r., Dz. Ustaw № 5, poz. 26, z zastosowaniem art. 1 niniejszego rozporządzenia.

Art. 9. Jeżeli władza skarbowa daniny określone w art. 8 niniejszego rozporządzenia wymierza zapomocą nakazu płatniczego w walucie koronowej, ma zarazem podać stronie tę kwotę w walucie markowej, przez której zapłacenie obowiązany do uiszczenia zwolnić się może od tego obowiązku na podstawie art. 2 i 3 ustawy z dnia 15 stycznia 1920 r., Dz. Ustaw № 5, poz. 26.

Warszawa, dnia 25 stycznia 1920 r.

Minister Skarbu:

W. Grabski

76.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

do ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. (Dz. pr. p. № 20, poz. 229) w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe z uwzględnieniem postanowień ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. (Dz. pr. p. № 63, poz. 368).

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. (Dz. pr. p. № 20 poz. 229) w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe wydają po porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz z Ministrem Skarbu w miejsce rozporządzenia wykonawczego z dnia 14 marca 1919 r. (Monitor Polski z dnia 18 marca 1919 r. № 63) następujące przepisy wykonawcze:

Art. 1. Dla odbudowy zniszczonych przez działania wojenne domów mieszkalnych i zabudowań gospodarczych wraz z potrzebnymi ogrodzeniami wydawane będzie drzewo budulcowe w pierwszym rzędzie gospodarstwom drobnym, tudzież na odbudowę szkół, kościołów i budynków użyteczności publicznej, o ile odbudowa bez pomocy Państwa nie mogłaby być dokonana (art. 4 i 7 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. Dz. pr. p. № 63 poz. 368).

Art. 2. Drzewo budulcowe i opałowe wydawane będzie z lasu w stanie okrągłym.

Art. 3. Wartość wydanego na rachunek Skarbu Państwa drzewa budulcowego nie może w żadnym wypadku przekroczyć bezpośredniej rzeczowej szkody wojennej w wysokości ustalonej przez Komisję, utworzoną na mocy ustawy z 18 lipca 1919 r. (Dz. pr. p. № 63, poz. 368) wzgl. przez Komisję Szacunkową.

O ile nie nastąpiło jeszcze należyte ustalenie całkowitej wysokości szkody wojennej, ilość przyznanego drzewa nie może przekroczyć tej ilości, jaką zawierały zniszczone budynki mieszkalne i gospodarcze.

W każdym razie wartość wydanego drzewa po doliczeniu tego wszystkiego, co poszkodowany według brzmienia art. 5 powołanej wyżej ustawy z dnia 18 lipca 1919 roku skądkolwiek już otrzymał, nie może przekroczyć kwoty 20.000 marek (art. 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r.).

W razie zgłoszonej prośby o większą ilość drzewa celem ulepszenia odbudowy można w miarę posiadanych zapasów oraz stwierdzonej istotnej potrzeby wydać ilość drzewa większą niż wyżej przepisano, jednak za opłatą wartości tej nadwyżki drzewa po cenach przez Rząd ustanowionych.

Art. 4. Na cele opałowe wydawać się będzie drzewo w miarę istotnej potrzeby i istniejących zapasów po cenach ustanowionych.

Art. 5. Wydane drzewo budulcowe i opałowe winno być tylko na cele wyznaczone użyte i nie może być pod odpowiedzialnością karną sprzedane osobom trzecim, lub użyte na inne cele.

Art. 6. Dla rozdziału drzewa i nadzoru nad celowością jego użycia na obszarze b. zaboru rosyjskiego tworzy się przy Ministerstwie robót publicznych w Warszawie, zaś na obszarze b. Galicji przy Generalnym Delegacie Rządu we Lwowie Główną Komisję Rozdziału drzewa, a w powiatach — Powiatowe Komisje rozdziału drzewa.

W skład Głównej Komisji dla obszaru b. zaboru rosyjskiego wchodzi:

- 1) przedstawiciel Ministerstwa Robót Publicznych jako przewodniczący,
- 2) przedstawiciel Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych,
- 3) przedstawiciel Ministerstwa Skarbu.

W skład Głównej Komisji dla obszaru b. Galicji wchodzi:

- 1) Generalny Delegat Rządu we Lwowie jako przewodniczący,
- 2) przedstawiciel Ministerstwa Robót Publicznych (ewentualnie jako zastępca przewodniczącego),
- 3) przedstawiciel Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych,
- 4) przedstawiciel Ministerstwa Skarbu.

W skład Powiatowych Komisji wchodzi:

- 1) starosta (kierownik starostwa) jako przewodniczący,
- 2) przedstawiciel Ministerstwa Robót Publicznych (w b. Galicji kierownik ekspozytury budowlanej),
- 3) przedstawiciel Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych (w b. Galicji inspektor lasowy),
- 4) przedstawiciel Ministerstwa Skarbu (w b. Galicji przedstawiciel administracji skarbowej),
- 5) delegat Powiatowego Związku Komunalnego (w b. Galicji delegat Rady powiatowej),

nadto na obszarze b. zaboru rosyjskiego:

- 6) przedstawiciel Wzajemnych ubezpieczeń budowli od ognia i ewentualnie,
- 7) delegat powiatowych stowarzyszeń budowlanych.

Art. 7. Podanie o przyznanie drzewa wnosić należy do Rady (Zwierzchności gminnej, w miastach do magistratu), która po zbadaniu okoliczności wyszczególnionych w podaniu przedłoży je z własnym wnioskiem właściwej Komisji rozdziału drzewa do rozpatrzenia. Przeciw decyzji Komisji Powiatowych rozdziału drzewa niema odwołania.

Art. 8. Na podstawie decyzji Komisji Powiatowej nastąpi wydanie przyznanej ilości drzewa. Otrzymujący drzewo jest obowiązany pokwitować z odbioru drzewa budulcowego wydanego na rachunek Skarbu i podpisać deklarację, mocą której zgadza się na potrącenie wartości tego drzewa po cenach ustanowionych (art. 12) wraz z kosztami ewentualnej obróbki i przewozu przypadającej mu zapomogi pieniężnej (art. 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r.).

Należność za podwyżkę drzewa budulcowego, jakoteż za drzewo opałowe, odbiorca winien uiścić przy wydaniu drzewa.

Art. 9. Bliższe wskazówki dla urzędowania Komisji Powiatowej i Komisji Głównej określają specjalne regulaminy.

Art. 10. Komisji Powiatowej przydzielać będzie drzewo na jej wnioski Komisja Główna.

Art. 11. Komisji Głównej dla obszaru b. zaboru rosyjskiego oddaje do dyspozycji drzewo Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Drzewo budulcowe, potrzebne dla celów odbudowy winno być zajęte w lasach tak państwowych jak i prywatnych, a przedewszystkiem w miejscach leżących najbliżej okolic zniszczonych.

Zajęcia drzewa w lasach prywatnych i na składach prywatnych dokonują na obszarze b. zaboru rosyjskiego Ministerstwo Rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych i Ministerstwem Skarbu.

Na obszarze b. Galicji Główna Komisja rozdziału drzewa przy Generalnym Delegacie Rządu we Lwowie zajmuje i przydziela Komisjom Powiatowym rozdziału drzewa na wniosek tych Komisji drzewo z lasów państwowych, jakoteż dokonuje w celu przydziału zajęcia drzewa i drzewostanów w lasach prywatnych, oraz na składach prywatnych.

Art. 12. Ceny drzewa na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustanawia Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych oraz z Ministerstwem Skarbu, zaś na obszarze b. Galicji Główna Komisja rozdziału drzewa we Lwowie na wniosek Powiatowych Komisji.

Art. 13. Celem umożliwienia obróbki drzewa w dostatecznej ilości Ministerstwo Robót Publicznych może objąć w swój zarząd zakłady przeróbki drzewa, których ruchu właściciele zaniechali.

Art. 14. Posiadacze drzewa, mianowicie właściciele lasów, tartaków i składów oraz wszelkiego rodzaju przedsiębiorcy, trudniący się eksploatacją i sprzedażą drzewa, obowiązani są zgłosić do właściwej Głównej Komisji w drodze Powiatowej Komisji Rozdziału drzewa w terminie przez Główną Komisję oznaczonym posiadane zapasy drzewa zarówno wyrobionego jak i stojącego na pniu.

Art. 15. Zażalenia w sprawach objętych niniejszem rozporządzeniem nie wstrzymują jego wykonania.

Art. 16. Niestosowanie się do przepisów niniejszego rozporządzenia jakoteż do wydanych na jego podstawie rozporządzeń władz i organów państwowych karane będzie podług obowiązujących ustaw i rozporządzeń.

Art. 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 14 marca 1919 r. (Monitor Polski z dnia 16 marca 1919 r. № 63) jak również wszelkie inne rozporządzenia zawierające postanowienia sprzeczne z rozporządzeniem niniejszem.

Warszawa, dnia 3 lutego 1920 roku.

Minister Robót Publicznych:

Kędzior

77.

INSTRUKCJA

dla Komisji Państwowego Funduszu Mieszkaniowego.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Robót Publicznych z dnia 3 lutego 1920 r.

Na zasadzie art. 1, 11 i 13 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Ust. R. P. № 72, poz. 424) w przedmiocie utworzenia Państwowego Funduszu Mieszkaniowego wydaje się następującą instrukcję dla Komisji zarządzającej funduszem.

Art. 1. Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Ust. Rp. № 72, poz. 424) tworzy się w celu ułatwienia budowy domów z małemi, tanimi mieszkaniami higienicznymi dla ludności niezamożnej osobny fundusz, który nosi nazwę „Państwowy Fundusz Mieszkaniowy”.

Państwowy Fundusz Mieszkaniowy posiada atrybucję osoby prawnej. Zarząd funduszem należy do Komisji, która składa się z Ministra Zdrowia Publicznego lub wyznaczonego przezeń zastępcy, jako przewodniczącego, oraz z przedstawicieli Ministerstw: Skarbu, Robót Publicznych i Zdrowia Publicznego.

Komisja Państwowego Funduszu Mieszkaniowego reprezentuje Fundusz, o ile do tego nie jest powołana Generalna Prokuratorja, stosownie do postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. № 65, poz. 390 Dz. Ust.

Art. 2. Na rzecz Państwowego Funduszu Mieszkaniowego wstawia się corocznie do budżetu Państwa odpowiednie kwoty, które wpłaca się do majątku Funduszu.

Art. 3. Państwowy Fundusz Mieszkaniowy jest przeznaczony:

- I. do bezpośredniego udzielania pożyczek,
- II. do przyjmowania poręki za pożyczki i ich oprocentowanie.

Art. 4. Komisja Państwowego Funduszu Mieszkaniowego zarządza nim w dwóch oddziałach odpowiednio do celów oznaczonych w punktach I i II art. 3.

Art. 5. Suma roczna poręczeń, objętych przez Komisję dla udzielania poręki, nie może przekraczać 10-krotnej wysokości rocznej dotacji Państwowego Funduszu Mieszkaniowego.